

tale om. Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds har nu haft Ordret flere Gange og har villet forklare denne Ændring. Han har snart sagt: I læse galt, det er det første, I skulle se efter, det er de unge Folk, som begynde med ny Opdyrkning, og til den anden Side siger han, at det er det sidste, I skulle se efter, det er dem, der have opdyrket. Det er ikke godt at blive klog paa. Nu vil jeg spørge: Hvad er det, der menes? Hvor meget skal man have opdyrket, og hvordan skal det være opdyrket? Jeg skal ikke komme tilbage til at sige, hvad det ærede Medlem for Bræstrup sagde, men det er ganske rigtigt, at der er en vid Forskel paa, hvordan man opdyrker, thi man kan opdyrke med Rovdrift, saa at Jorden, naar man er færdig, saa godt som ingenting er værd, og man kan ogsaa opdyrke saaledes, at man kan faa en nogenlunde god Agermark ud af det. Men hvordan skal det begynde? Skal det være bestemte Tønder Land, og hvordan skulle de saa være, naar de ere opdyrkede? Saa er jeg heller ikke rigtig klar over, hvordan det skal forstaas, naar der staar, at alle, som ikke kunne blive anbefalede af deres stedlige Kommunalbestyrelser til at faa Laan, kunne gaa til Ministeren og faa disse 100 Kr. pr. Td. Land. Efter den nu bestaaende Lov er det de stedlige Kommunalbestyrelser, der skulle afgive Erklæringer, naar nogen skal have Laan, men her ser det næsten ud, som om det ikke skal være disse Kommunalbestyrelser, der skulle gøre Indstilling. Der staar „en Kommunalbestyrelse“. Jeg kunde tænke mig, at det var saaledes, at naar en Mandovre i min Kommune vilde have et Laan til Opdyrkning af Hedejord, saa gik han til Sogneraadet der, men dersom dette saa har Betænkeligheder og ikke vil give ham Erklæring, var han færdig med det, og saa søgte han hen til en anden Kommune. Ja, han kunde saa finde paa at søge over til den Kommune, det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds repræsenterer, og faa ham til at give sig en Anbefaling eller en Indstilling. Altsaa blev Københavns Kommunalbestyrelse den, som Hedeopdyrkerne skulde henvende sig til, naar de havde faaet Afslag hos deres egen Kommunalbestyrelse. Det var jo udmærket, om vi kunde faa det saaledes, men jeg er ikke klar over det.

Saa blev der sagt, at det var unge flittige Folk, som stode med tomme Hænder, men som Kommunalbestyrelserne ikke have villet anbefale til at faa Laan. Men

jeg tror nu ikke, at det forekommer ret mange Steder, at den Slags Folk blive afviste. Nej, det er tværtimod andre, der blive afviste, nogle, der f. Eks. have opholdt sig i Kommunen i længere Tid, saa de ere kendte og ikke have vist sig at være, hvad man kan kalde dygtige og flittige, men derimod have sat de Penge til, de have tjent, og maaske mere til. Det er den Slags Folk, som blive afviste, og det er altsaa den Slags Folk, der kunne søge over til en anden Kommune og blive indstillede til 100 Kr. pr. Td. Land. Saadan forstaar jeg det, og det kunde jo være meget behageligt for den Slags Folk, naar de kunne komme den Vej ud, men det tror jeg absolut ikke, vi skulle befitte os paa at gaa den Vej. Saa blev der ogsaa sagt, at Summen var for lille. Ja, dersom vi baade skulle tage efter, hvad det ærede Medlem sagde overfor det første, der staar i denne Anmærkning, og ogsaa overfor det sidste i den, baade dem, der ville begynde at dyrke op, og dem, der have dyrket en Del op, saa vil den Sum slet ikke forslaa. Den Gang, det ærede Medlem henviste til det sidste, blev jeg ligesom det ærede Medlem for Bække (L. Rasmussen) helt glad, for jeg tænkte: Nu have vi en rigtig god Regres til Statskassen af det, vi have opdyrket. Men det gik ikke, kan jeg nok forstaa.

Men jeg vil gaa tilbage til det, jeg sagde før: Der maa nok ligge noget bagved, og det ærede Medlem lod ogsaa noget skimte igennem. Han sagde, saa vidt jeg husker: de organiserede Husmænd skulde nok sørge for nu til Valget at vise, at de ikke staa under Formynderskab. Og derefter trak han nogle Papirer frem, som han læste op, nogle Breve, underskrevne af en hel Mængde Husmænd, jeg tror, det var over 100, som han pudsede paa det ærede Medlem for Løvel (Anders Nielsen). Jeg blev ganske bange for, hvordan det skal gaa ham. Han er jo, saa vidt jeg ved, selv Husmand, og nu han skal hjem og slaas med saa mange Husmænd i sin Kreds, vil han dog faa en værre Omgang. Nu ved jeg ikke — det ærede Medlem oplyste det ikke —, hvorledes han har faaet fat paa disse Breve. Han kan jo have faaet fat paa dem ad mange forskellige Veje. Det kunde have været velvillige Partifæller, der kunde have samlet dem derovre i en Hast. Men jeg kunde ogsaa tænke mig en anden Vej. Jeg kunde tænke mig, at disse Husmænd, der have indsendt disse Breve, have læst i Aviserne om Forhandlingerne ved 2den Behandling, denne Sag